

Trong 1 LTCC, cách đây mấy số, tôi có đề nghị bạn bè xa gần tiếp viết mục "những mảnh đời lưu lạc". Không ai hưởng ứng. Hôm nay tôi tiếp tục. Những câu chuyện nhỏ sau đây mua vui cũng được một vài phút giây.

HỘI ĐỌC THẦN BẤT ĐẮC ĐI. - Tôi gặp đám người đó tại một tiệm hớt tóc, do 1 anh VN làm chủ. Họ đang chơi cờ tướng tập thể. Đa số đa sơn sơn, kẻ thì ra đi một mình để vợ con lại VN, và số lớn là vợ bỏ ngay trên đất Mỹ. Anh nào cũng gầy gò học hạc, nhìn vào chỉ thấy cơ rỗng và mắt. Họ chơi cờ đến bốn năm giờ sáng. Ăn uống thì thất thường, song không biết làm chi cho hết thì giờ rảnh rỗi. Đa số đều xuề xòa hiện lạnh. Một anh nói: mình mất nước, mất nhà, qua đây mất quê hương, mất cả tiếng nói. Bày giờ, mất cả gia đình. Họ gặp nhau uống rượu, chơi cờ, nói chuyện cho qua ngày giờ. Cũ đời ăn, khát uống, không giờ giấc nhất định. Anh thì ở một mình trong căn nhà thuê, anh thì chia phòng với người khác, có anh lấy chiếc xe "van" làm nhà. Ngủ trên xe, tắm rửa nhà bạn, ăn cơm tiệm. Một anh mập mạp hồng hào, nhờ ăn thực phẩm Mỹ quanh năm: Hamburger, Hot-dog, Donut, Pizza.... Tôi hỏi lý do gia đình đổ vỡ, nhưng ý kiến khác nhau: Người đàn bà bị anh huơng nếp sống, qua từ do của đàn bà Mỹ. Người đàn bà qua đây lập về kinh tế. Người đàn bà tưởng giá trị của họ cao hơn đàn ông qua xa. Người đàn bà không con bị giáo lý, dù luận kiểm soát nữa. Người đàn bà thấy chồng mình thất thế. Sự thay đổi nếp sống, khó hòa đồng với xã hội văn hóa mới làm tâm hồn cả vợ lẫn chồng khủng hoảng. Một anh khác có ý kiến ngộ nghĩnh: Đời sống am ỷ, ngoài xã-hội nhiều bức tức mà không giải tỏa, về nhà cả vợ lẫn chồng đổ bức tức lên đầu nhau, thế là gia đình tan tác.

NGƯỜI ĐI TU BẤT ĐẮC ĐI. - Một thanh niên VN trạc 25 tuổi được nhà thờ bảo trở đến 1 vùng Trung-Bắc Mỹ. Nhà thờ rộng mênh mông. Công việc của anh là ngồi trên xe cắt cỏ, ngày từ 8 đến 10 tiếng đồng hồ. Cắt hết cuối vườn nhà thờ thì cỏ đầu kia vườn đủ cao để cắt lại.

Mùa nắng là ngồi trên xe cỏ, mùa mưa thì xúc tuyết, tu bổ nhà thờ gồm mấy dãy lâu rộng thành thàng. Chỉ có thầy tu và bà xơ. Ăn uống, giặt dũ thì có các bà xơ lo. Ở thì có phòng ngay trong nhà thờ. Tất cả đều miễn phí. Làm việc được trả \$3.5/giờ. Đôi khi không biết tiêu gì, anh bỏ tiền lại vào hộp trong ngày, chủ nhật xem lễ. Muốn gặp một người VN phải lái xe 3 giờ bằng qua vùng đồng núi. Anh sống yên lặng trong nhà thờ như một kẻ tu hành. Các thầy đồng rất thương anh, xem anh như một người đã đi tu. Có lần tôi hỏi anh có ý định ra khỏi nhà thờ không, anh bảo rằng, ở đây có nhiều tình thương, có sự tử tế, có đời sống yên ổn. Đi đâu làm chi cho khổ? Ra sống ngoài, chỉ quay quắt với áo cơm tiền bạc, mà không có tình thương như ở đây.

TUỔI THỎ LƯU LẠC. - Sau đây là nguyên văn bức thư của một cháu bé, mới 11 tuổi, gởi cho tôi, bà nó là bạn của tôi. Nguyên văn như sau: Kính gởi Bác Th., Con tên là Hoa Mi, chắc bác Th. còn nhớ. Bác Th. ơi, hiện giờ con đang ở bên Anh đây. Ba con nói nhờ viết thư báo tin cho bác Th. biết. Con qua đây có một mình à. Tại vì con có quốc tịch Anh nên người ta bảo lãnh có một mình con à, con ba mà con phải ở lại. Ba mà với mấy em con buồn lắm. Bởi nhớ và thương con nhiều. Con qua Anh vào ngày 12 tháng 1 năm 1984. Vậy là 7 tháng hơn rồi. Con ở với các bạn như con trong một trại. Nhà nước mới cho con ăn học, hy vọng sẽ làm giấy cho gia đình qua sáu. Mỗi tuần con đều viết thư về nhà. Hiện giờ ba con ngheo lắm. Ba con không có việc làm mà phải nuôi tụi con. Bữa mắm bữa cháo thế mà thương nhau lắm bác Th. à. Nhà con bây giờ chỉ có mấy chiếc chiếu rách thôi bác Th. à. Ba con kiệt quệ lắm mà không biết làm sao xoay sở. Ba con chỉ biết mượn tiền mẹ nuôi tụi con thôi. Ba con mới viết thư nói với con là bây giờ ba con không thể mượn được nữa mà đến lúc người ta

đôi. Bác Th. đi, con buồn quá, tôi nghiệp người cha yêu quý của con quá. Bây giờ con đang khóc đấy. Con chỉ có một cách là niệm Phật cầu nguyện cho ba con thôi. Ở cũ xa bây giờ lâu 3 không có nước, ba con phải xách xô xuống lầu một ma xin nước mà bây giờ ba con yếu lắm, một lần đang xách nước ba con bị té sũng tay, đầu không có tiền mua thuốc, mấy ngày sau mà phải đi mượn được ít tiền, dặn ba đi làm thuốc mới đỡ. Sơn ca em con, nay đã 10 tuổi, cũng xách nước phụ với ba. Mà con cũng hay về ông bà nói để chăm sóc ông bà trong những ngày cuối cùng. Bà nói biết ăn trâu được rồi, mà cũng chẳng thấy gì hết, Bà Ma con hay về ông bà nói lắm, Bác Th. ơi, ba con là người đã trải hết long đau ra với tất cả mọi người, thế mà con bị những người thân nói móc mẻo lui tới, chuyện có nói không, chuyện không nói có. Con bây giờ chỉ thích trở về để phụ gia đình con mà thôi, con rất đau lòng khi ở đây, tại vì mỗi lần nghĩ đến gia đình là bao nhiêu sự khổ cực của ngày hôm qua lại hiện hiện trong óc rõ mồn mồn: nào là những bữa cơm, những lời than thở với nhau, cũng những giọt nước mắt, những sự chia ly, hạnh phúc đó, và những lời an ủi và những lời mỉa mai. Thôi con không muốn nói nữa vì tay áo của con đã ướt nhiều rồi. Con chờ mong tất cả mọi người đều may mắn, gia đình con mau thoát ra hoàn nạn và qua đây đoàn tụ ....

MANH NHƯ QUI THÂN .- Nghe lời dụ dỗ của một anh chàng Mỹ bán bảo hiểm. Tôi bảo hiểm khi chết thân nhân tôi có 100 ngàn. Hỏi tôi để ghi vào hồ sơ: Lần cuối cùng đi bác-si cách đây bao lâu. Tôi ngần ngừ bảo: Để tôi tính xem, năm nay tôi 42 tuổi, tôi nhớ hồi 7 tuổi có năm nhà thương 1 lần. Từ đó đến nay đã 35 năm, tôi chưa đi bác-si lần nào. Nghe xong nó muốn te ngựa và la lên: " Oh God ! Oh God ! may có nội đưa không ? ". Thật sự nó không hiểu người A-đông. Theo quan niệm của nhiều người tránh được thuốc men chứng nào thì tốt chứng đó. Tránh xa ông thầy thuốc men chứng nào tốt chứng đó. Tôi cũng có nhức đầu số mủi trong 35 năm qua, nhưng chẳng dùng thuốc mà cũng chẳng đi bác-si. Lý do là tôi quen biết chừng 20 ông bác-si, mà ông nào cũng hay bệnh hoạn, và nhiều khi bệnh cũng không lành, phải theo lời ngoại khoa mà tôi chỉ cho họ !!! Bệnh lại lành. Có lẽ là tự nhiên lành chứ không phải theo lời ngoại khoa. Anh bán bảo hiểm nhìn tôi khám phục như một ông thánh sống .

CON NGỰA TRỜI .- Đây không phải là loại ngựa 4 chân. Một cô ca sĩ vô danh Saigon, có đóng vai phụ trong một vai phim VN. Có nhắc đến chẳng ai biết, mà hồi đạo diễn, chắc đạo diễn cũng không nhớ nổi. Đã có 1 đời chồng, gấu kết duyên cùng 1 anh bạn bác-si trẻ, đang hoạn, con nhà gia giáo, có 3 con đã trưởng, mạnh khỏe. Được gia đình bảo trở về đoàn tụ gia đình. Khi mới đến Mỹ được 1 tuần, chỉ bắt chồng đi tìm phòng trọ cho chi hát, đi tìm hàng phim cho chi đóng. Anh chồng thì ngỡ ngạc chưa quen lại xe ở Mỹ nữa, thì biết đau vào đau. Thế là chi dẫn vật, gậy gò, to tiếng, và đòi ly-di ngay !! Anh chồng chán ăn đồ dành, nhưng chỉ khóc lóc ngày đêm, lấy cố là: gia đình tôi đang đói khổ ở VN, tôi phải đi kiếm tiền ngay. Rồi không biết làm sao chi liên lạc được với vai người bạn cũ, và bỏ nhà ra đi để lại 3 đứa con cho anh chồng nuôi. Tôi nghiệp anh chồng, anh chỉ buồn vì biết chắc mẹ của 3 đứa con anh chìm sau dân trong đám bùn nhò, không bao giờ giương dấy được nữa .

TÔI ĐI HỌC LẠI .- Đã hơn 40 tuổi. Đến Mỹ mà chưa đi học được 1 giờ nào cả. Mấy năm làm ăn lu, bu. Tôi quyết định trở lại trường. Học một vài môn mà mình chưa có dịp học đến: Đông đất.

Tôi cũng thiếu tự nhiên khi đi trong trường đại học. Nghi rằng mình đã lớn mà còn " đeo bóng ". Nhưng trải lại, tôi thấy rất nhiều người lớn tuổi hơn tôi mà vẫn có chí học hành. Họ có vẻ chăm chú và học hành đang hoang lắm. Nhiều ông đã 60, 70, tóc trắng phớt phớt, bụng một đồng, mỗi bước đi là nhủ 1 lần xuống tấn. Tôi thấy mình bớt ngượng ngùng. Trong sân trường, anh nào A-đông mà mặt mày xuống xấu, thân mình eo lả và quần ông hời rộng thì chắc chắn 100% là dân VN. Tôi thấy một gã A-đông dùng bên hành lang, thân thể cứng rắn, cằm vuông, mắt một mí, có

(xem tiếp trang 68)